

Розділ VII

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ПІДГОТОВКИ КАДРІВ ДЛЯ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

УДК 342.922

DOI: <https://doi.org/10.32366/2523-4269-2019-66-1-144-150>

Данилевська Юлія Олександрівна,
кандидат юридичних наук
(Донецький юридичний інститут МВС України,
м. Кривий Ріг)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1893-8473>

ОСОБЛИВОСТІ ДОТРИМАННЯ ПРАВА НА ЗАХИСТ ОСОБИ, ЯКА ВЧИНИЛА АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ, РОЗГЛЯД ЯКОГО НАЛЕЖИТЬ ДО КОМПЕТЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

У статті проаналізовано положення КУпАП, які регламентують право на захист особи, яка вчинила адміністративне правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, розгляд якого належить до компетенції Національної поліції. Надано характеристику таким суб'єктам забезпечення права на захист, як адвокат та інший фахівець у галузі права, який, згідно із законом, має право надавати правову допомогу. Акцентовано увагу на особливостях забезпечення права на захист у зазначеній категорії проваджень.

Ключові слова: адміністративне правопорушення; безпека дорожнього руху; стадії адміністративного провадження; спрощене провадження; захисник

Постановка проблеми. Адміністративно-деліктні правовідносини, у межах яких громадяни притягаються до адміністративної відповідальності, залишаються однією з найбільш конфліктних сфер відносин представників Національної поліції й суспільства. У цьому контексті гострою постає проблема відносин громадян та представників підрозділів Національної поліції, що забезпечують безпеку дорожнього руху, тобто патрульної поліції. Безумовно, діяльність патрульної поліції є більш прозорою та відкритою порівняно з діяльністю попередньої служби, що забезпечувала безпеку дорожнього руху, оскільки побудована на принципах партнерства й соціальної взаємодії з населенням, а отже, і з порушниками безпеки дорожнього руху.

Утім, велика кількість складів адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, їхня якісна неоднорідність, так звана спрощена процедура адміністративного провадження в справах про вказані делікти, законодавчо передбачений обов'язок представників патрульної поліції виносити на місці вчинення правопорушення постанову в справі про адміністративне правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, якщо розгляд таких справ належить до компетенції Національної поліції,

об'єктивно ускладнюють дотримання в повному обсязі прав і свобод громадян. Як слушно зауважує М. В. Плугатир, під час здійснення спрощеного провадження, яке характеризується мінімумом процесуальних дій та їхньою оперативністю, виникають проблеми процесуального характеру щодо забезпечення процесуальних прав учасників такого провадження, і насамперед це стосується особи, яка притягається до адміністративної відповідальності [1, с. 154].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичним підґрунтям цього дослідження слугували праці, у яких розглядалися питання дотримання прав і свобод учасників адміністративно-деліктного провадження, зокрема Н. П. Бортник, Я. В. Ващука, Т. Ф. Весельської, С. С. Єсімова, В. В. Гаркуші, О. В. Горбач, В. В. Горкавої, Т. О. Коломоєць, О. В. Крикун, В. П. Петкова, С. В. Петкова, М. В. Плугатира, М. Г. Поліщук, О. Ю. Салманової, Р. В. Сінельника, А. О. Собакаря, М. М. Стоцької, А. В. Червінчука та інших.

З урахуванням висновків, зроблених вищезазначеними дослідниками, наразі є актуальним проаналізувати положення чинного законодавства в частині забезпечення особливостей дотримання прав і свобод особи, яка вчинила адміністративне правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, розгляд якого належить до компетенції Національної поліції, на підставі чого запропонувати зміни до нього, що і є **метою цієї статті**.

Виклад основного матеріалу. Притягнення особи до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху передбачає дотримання прав такої особи, що задекларовано в низці нормативно-правових актів, зокрема в Конституції України й КУпАП. Так, ст. 59 Конституції України стверджується, що кожен має право на професійну правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Аналіз КУпАП свідчить, що лише в ст. 268 КУпАП «Права особи, яка притягається до адміністративної відповідальності» зазначено, що особа, яка притягається до адміністративної відповідальності, між іншим, має право під час розгляду справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця в галузі права, який, згідно із законом, має право надавати правову допомогу особисто чи за дорученням юридичної особи.

Указані положення кореспондуються із приписами ст. 271 КУпАП «Захисник», у якій зазначено, що адвокат чи інший фахівець у галузі права, який, згідно із законом, має право надавати правову допомогу особисто чи за дорученням юридичної особи, може брати участь у розгляді справи про адміністративне правопорушення. Крім цього, якщо особа є суб'єктом права на безоплатну вторинну правову допомогу, у розгляді справи про адміністративне правопорушення може брати участь адвокат, який призначений Центром з надання безоплатної вторинної правової допомоги. Призначений адвокат має права, передбачені ч. 1 цієї статті та іншими законами. Повноваження адвоката, призначеного Центром з надання безоплатної вторинної правової допомоги, підтверджуються дорученням, що видається Центром з надання безоплатної вторинної правової допомоги.

Цією ж нормою визначені права захисника: 1) знайомитися з матеріалами справи; 2) подавати клопотання за дорученням особи, яка його залучила; 3) від імені особи подавати скарги на рішення органу (посадової особи), який розглядає справу; 4) інші права, передбачені законами України.

Отже, законодавчо визначено, що учасниками адміністративного провадження в справах про правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, до компетенції яких належить надання правової допомоги, можуть бути два суб'єкти — адвокат або інший фахівець у галузі права, який, відповідно до закону, має право надавати правову допомогу особисто чи за дорученням юридичної особи.

Так, відповідно до Закону України від 5 липня 2012 року № 5076 «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» (далі — Закон), *адвокат* — це фізична особа, яка здійснює адвокатську діяльність на підставах та в порядку, що передбачені вищезазначеним Законом. Повноваження адвоката щодо участі в розгляді справи підтверджуються договором про надання

правової допомоги; довіреністю; ордером; дорученням органу (установи), уповноваженого законом надавати безоплатну правову допомогу.

Згідно із ч. 2 ст. 26 Закону України від 5 липня 2012 року № 5076 «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», *ордер* — це письмовий документ, що у випадках, установлених цим Законом та іншими законами України, посвідчує повноваження адвоката щодо надання правової допомоги. Ордер видається адвокатом, адвокатським бюро або адвокатським об'єднанням та повинен містити підпис адвоката. Рада адвокатів України затверджує типову форму ордера.

Форма та зміст *договору про надання правової допомоги* закріплені у ст. 27 Закону України від 5 липня 2012 року № 5076 «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Так, указаний договір укладається в письмовій формі, але може існувати в усній формі в таких випадках, як 1) надання усних і письмових консультацій, роз'яснень із правових питань з подальшим записом про це в журналі та врученням клієнту документа, що підтверджує оплату гонорару (винагороди); 2) якщо клієнт невідкладно потребує надання правової допомоги, а укладення письмового договору за конкретних обставин є неможливим, але з подальшим укладенням договору в письмовій формі протягом трьох днів, а якщо для цього існують об'єктивні перешкоди, то в найближчий можливий строк (ч. 2 ст. 27 Закону України від 5 липня 2012 року № 5076 «Про адвокатуру та адвокатську діяльність»).

Відповідно до ст. 21 Закону України від 02 червня 2011 року № 3460 «Про безоплатну правову допомогу», повноваження щодо надання безоплатної вторинної правової допомоги адвокатами, які надають безоплатну вторинну правову допомогу на постійній основі за контрактом, підтверджуються *дорученням Центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги та довіреністю відповідно до вимог процесуального законодавства*. Зауважимо, що, згідно з приписами вище вказаного Закону, у разі неможливості надання безоплатної вторинної правової допомоги адвокатом, який надає безоплатну вторинну правову допомогу на постійній основі за контрактом, Центр з надання безоплатної вторинної правової допомоги укладає договір з адвокатом, включеним до Реєстру адвокатів, які надають безоплатну вторинну правову допомогу. Але й у цьому випадку повноваження адвоката щодо участі в розгляді справи підтверджується *дорученням Центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги та довіреністю відповідно до вимог процесуального законодавства*.

З урахуванням вимог ст. ст. 244–247 ЦК України *довіреність* на ведення справи повинна бути засвідчена нотаріусом або посадовою особою, якій, відповідно до закону, надано право засвідчувати довіреності.

Визначення *іншого фахівця в галузі права, який, згідно із законом, має право надавати правову допомогу особисто чи за дорученням юридичної особи*, у законодавстві відсутнє. Слід згадати, що ст. 268 КУпАП «Права особи, яка притягається до адміністративної відповідальності» була доповнена таким суб'єктом, як *інший фахівець у галузі права*, відповідно до Рішення Конституційного Суду України в справі за конституційним зверненням громадянина Г. І. Солдатова щодо офіційного тлумачення положень ст. 59 Конституції України, ст. 44 КПК України, ст. 268, 271 КУпАП (справа про право вільного вибору захисника) від 16 листопада 2000 року у справі № 1-17/2000. На початку 2000-х років, коли інститут адвокатури лише проходив своє становлення, були відсутні визначення «правової допомоги» та гарантії надання безоплатної правової допомоги. Зауважимо, що сьогодні розглядати «*іншого фахівця в галузі права*», який, згідно із законом, має повноваження щодо надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи, як особу, яка лише має диплом бакалавра за спеціальністю «Право», не можна.

По-перше, законодавчо закріплено визначення «правової допомоги», по-друге, так само на законодавчому рівні закріплено суб'єктів, які, згідно із законом, мають право надавати правову допомогу. Так, згідно зі ст. 1 розділу I Закону України від 02 червня 2011 року № 3460 «Про безоплатну правову допомогу», *правова допомога* — це надання правових послуг, спрямованих на забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина, захисту цих прав і свобод, їх відновлення в разі порушення, а *правові послуги* — це надання правової

інформації, консультацій і роз'яснень із правових питань; складання заяв, скарг, процесуальних та інших документів правового характеру; здійснення представництва інтересів особи в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; забезпечення захисту особи від обвинувачення; надання особі допомоги в забезпеченні доступу особи до вторинної правової допомоги та медіації. Цим же законом передбачено, що перелічені правові послуги можуть надаватися безоплатно і становити так звану безоплатну первинну правову допомогу, а суб'єктами надання її можуть бути органи виконавчої влади; органи місцевого самоврядування; фізичні та юридичні особи приватного права; спеціалізовані установи; центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги (ст. 9).

З огляду на викладене та оскільки лише в одному нормативному акті надано визначення «правової допомоги», наведено перелік суб'єктів, які можуть надавати правову допомогу, пропонуємо *іншим фахівцем у галузі права, який, згідно із законом, має право надавати правову допомогу особисто чи за дорученням юридичної особи, уважати особу, яка є представником органу виконавчої влади; органу місцевого самоврядування; фізичної та юридичної особи приватного права; спеціалізованої установи; Центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги та, відповідно до Закону України від 02 червня 2011 року № 3460 «Про безоплатну правову допомогу», надає правову допомогу.*

Слід зауважити, що право особи на захист також частково врегульовано ст. 26 КУпАП «Адміністративне затримання», а органи (посадові особи), правочинні здійснювати адміністративне затримання, про кожний випадок адміністративного затримання осіб інформують у порядку, установленому Кабінетом Міністрів України, центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги, крім випадків, якщо особа захищає себе особисто чи залучила захисника. Разом з тим, ст. 14 Закону України від 02 червня 2011 року № 3460 «Про безоплатну правову допомогу» передбачено право особи на вторинну безоплатну правову допомогу під час адміністративного затримання та адміністративного арешту, хоча в нормах КУпАП, якими врегульовано питання адміністративного затримання та застосування адміністративного арешту, не закріплено право особи мати захисника.

Повертаючись до законодавчо закріпленого права особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, на захист (ст. 268 КУпАП), вважаємо, що окремі питання, пов'язані із цим, потребують свого вирішення на законодавчому рівні.

Так, норми КУпАП не містять визначення особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Лише у ст. 256 КУпАП «Зміст протоколу про адміністративне правопорушення» вказано, що при складанні протоколу особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, роз'яснюються її права і обов'язки, передбачені ст. 268 КУпАП, про що зазначається в протоколі, а це дає можливість зробити висновок, що законодавець ототожнює особу, щодо якої складається протокол про адміністративне правопорушення, з особою, яка притягається до адміністративної діяльності. Водночас особливістю провадження в справах про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, що належать до компетенції Національної поліції України, є те, що протокол про адміністративні правопорушення не складається (ст. 258 КУпАП «Випадки, коли протокол про адміністративне правопорушення не складається» (так званий спрощений порядок)). Тобто відразу виноситься постанова в справі про розглядуване адміністративне правопорушення. У наведеному випадку залишається відкритим питання: з якого моменту особа вважається такою, що притягається до адміністративної відповідальності?

Аналіз наукової літератури свідчить про відсутність єдиної позиції науковців щодо врегулювання цього. Так, деякі науковці ототожнюють особу, яка притягається до адміністративної відповідальності, з особою, щодо якої здійснюється адміністративне провадження [2, с. 108]; інші, характеризуючи учасників провадження в справах про адміністративні правопорушення, лише зазначають права особи, яка притягається до адміністративної відповідальності [3, с. 95; 4, с. 146].

На думку О. В. Крикун, особу, яка притягається до адміністративної відповідальності, можна визначити як фізичну (громадянина України, особу без громадянства або іноземця) або юридичну особу, або посадову (службову) особу, або фізичну особу — суб'єкта підприємницької діяльності, або об'єднання громадян, що вчинило визначене законодавством адміністративне правопорушення, за яке законом передбачено адміністративну відповідальність [5, с. 81]. Із цього випливає, що дослідниця вважає моментом набуття особою розгляданого статусу час вчинення нею адміністративного правопорушення. Як бачимо, законодавче закріплення поняття особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, або / та моменту, з якого особа такою вважається, сприятиме реалізації такою особою свого права на правову допомогу.

Дослідники, які займалися питаннями забезпечення прав і свобод осіб, які вчинили адміністративне правопорушення, маже одностайно пропонують зміни до КУпАП щодо забезпечення права таких осіб на захист. Так, Я. В. Вашук пропонує закріпити право особи, котра притягається до адміністративної відповідальності, протягом години з моменту прибуття особи, яка законом наділена правом складати протокол про адміністративне правопорушення, чекати прибуття свого особистого адвоката або іншого фахівця в галузі права, який, згідно із законом, має право надавати правову допомогу особисто чи за дорученням юридичної особи [6]. О. В. Крикун та В. В. Горкава пропонують доповнити КУпАП правом захисника брати участь у провадженні з моменту складання протоколу про адміністративне правопорушення [5, с. 184; 7, с. 120]. Т. О. Коломоєць та Р. В. Сінельник вважають доцільним доповнити й конкретизувати права захисника в провадженні в справах про адміністративне правопорушення, зокрема мати з правопорушником конфіденційне побачення до першого пояснення [8, с. 158].

Як зазначалося вище, ст. 268 КУпАП особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, надається право користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця в галузі права, який, згідно із законом, має право надавати правову допомогу особисто чи за дорученням юридичної особи, лише під час розгляду справи про адміністративне правопорушення. Підтримуючи домінуючу позицію в адміністративно-правовій науці щодо стадій провадження в справах про адміністративні правопорушення (перша — порушення адміністративного провадження й адміністративне розслідування, друга — розгляд справи про адміністративне правопорушення та винесення в ній постанови, третя — перегляд справи у зв'язку з оскарженням або опротестуванням постанови в справі, четверта — виконання постанови про накладення адміністративного стягнення) та звернувшись до норм КУпАП, зокрема до ст. 279 КУпАП «Порядок розгляду справи про адміністративне правопорушення», бачимо, що розгляд справи розпочинається з оголошення складу колегіального органу або представлення посадової особи, яка розглядає цю справу. Головуючий на засіданні колегіального органу або посадова особа, що розглядає справу, оголошує, яка справа підлягає розгляду, хто притягається до адміністративної відповідальності, роз'яснює особам, які беруть участь у розгляді справи, їхні права і обов'язки. Після цього оголошується протокол про адміністративне правопорушення. На засіданні заслуховуються особи, які беруть участь у розгляді справи, досліджуються докази і вирішуються клопотання.

Оскільки в провадженнях про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, розгляд яких належить до компетенції Національної поліції, постанова в справі виноситься на місці вчинення правопорушення, тому, зрозуміло, на місці вчинення правопорушення відбувається і розгляд справи. Отже, правопорушник може реалізувати своє право на правову допомогу шляхом виклику захисника на місце вчинення правопорушення. Якщо ж із об'єктивних причин захисник не може прибути, то, реалізуючи своє процесуальне право на клопотання, передбачене ст. 268 КУпАП, правопорушник клопоче про перенесення розгляду справи. Утім, згідно зі ст. 258 КУпАП, уповноважена посадова особа все одно зобов'язана винести постанову в справі про адміністративне правопорушення.

Як бачимо, ч. 5 ст. 258 КУпАП фактично нівелюється право особи, яка притягається

до адміністративної відповідальності за вчинення деліктів у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, розгляд яких належить до компетенції Національної поліції, на клопотання щодо перенесення засідання у зв'язку з необхідністю залучення захисника. Тим часом уповноважена на розгляд такої справи особа так само змушена відмовляти в задоволенні такого клопотання, відповідно до приписів ст. 258 КУпАП.

На думку В. В. Гаркуші, забезпечити право особи на клопотання в спрощеному провадженні в справах щодо адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху можна шляхом доопрацювання в частині необхідності складання протоколу про адміністративне правопорушення в тому разі, коли особа, яка притягається до відповідальності, не погоджується із вчиненим правопорушенням та/або стягненням, що на неї накладається [9, с. 112]. Існують і інші пропозиції розв'язання проблеми реалізації права особи на клопотання в розглядуваному провадженні. Так, М. В. Плугатир вважає доцільним виключити із ч. 5 ст. 258 КУпАП застереження щодо випадків притягнення осіб до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушення, передбаченого ст. 185-3, та правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зокрема зафіксованих в автоматичному режимі [1, с. 158].

На нашу думку, розв'язати окреслені проблеми можна так само лише шляхом унесення змін до ст. 258 КУпАП, а саме: із ч. 4 виключити речення «вноситься постанова в справі про адміністративне правопорушення» і доповнити після слів «на місці вчинення правопорушення» словами «відбувається розгляд справи про адміністративне правопорушення».

Висновки. Ураховуючи наведене, слід констатувати, що КУпАП закріплює право особи, яка притягається до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, розгляд яких належить до компетенції Національної поліції, під час розгляду справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця в галузі права, який, згідно із законом, має право надавати правову допомогу особисто чи за дорученням юридичної особи (ст. ст. 268, 271 КУпАП). Іншим фахівцем у галузі права, який, згідно із законом, має право надавати правову допомогу особисто чи за дорученням юридичної особи, слід уважати особу, яка є представником органу виконавчої влади; органу місцевого самоврядування; фізичної та юридичної особи приватного права; спеціалізованої установи; центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги та, відповідно до Закону України від 02 червня 2011 року № 3460 «Про безоплатну правову допомогу», надає правову допомогу. На нашу думку, особа, яка притягається до адміністративної діяльності, — це особа, щодо якої складається протокол про адміністративне правопорушення або вноситься постанова в справі про адміністративне правопорушення (у випадку спрощеного провадження).

Крім цього, для усунення суперечностей між приписами ст. 268 КУпАП (щодо права особи скористатися правом на захист на стадії розгляду справи) та ст. 258 КУпАП (у разі вчинення правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, розгляд якого належить до компетенції Національної поліції, представник цього органу зобов'язаний на місці вчинення правопорушення винести постанова в справі про таке правопорушення) пропонуємо виключити із ч. 4 ст. 258 КУпАП речення «вноситься постанова в справі про адміністративне правопорушення» і доповнити після слів «на місці вчинення правопорушення» словами «відбувається розгляд справи про адміністративне правопорушення».

Список використаних джерел

1. Плугатир М. В. Розгляд клопотань у справах про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху. Наука і правоохорона. 2016. № 3 (33). С. 153–158.
2. Бесчастний В. М., Мердова О. М., Сахно А. П. Адміністративна відповідальність в Україні: навчальний посібник / за заг. ред. В. М. Бесчастного. Кривий Ріг: ДЮІ МВС України, 2015. 204 с.
3. Адміністративна відповідальність: навчальний посібник / за заг. ред. Т. О. Коломоєць. Київ: Істина, 2011. 184 с.
4. Кузьменко О. В. Курс адміністративного процесу: навчальний посібник. Київ: Юрінком Інтер, 2013. 208 с.

5. Крикун О. В. Адміністративно-правовий статус учасників проваджень у справах про адміністративні правопорушення: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2011. 235 с.
6. Ващук Я. В. Захисник в адміністративно-деліктному провадженні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2012 / сайт «Моя дисертація» URL: <https://mydisser.com/en/catalog/view/13443.html> (дата звернення: 17.11.2019)
7. Горкава В. В. Право на захист у провадженні в справах про адміністративні правопорушення та гарантії його реалізації: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Ірпінь, 2015. 219 с.
8. Коломоєць Т. О., Сінельник Р. В. Захисник у провадженні в справах про адміністративні правопорушення: монографія. Київ: Істина, 2008. 184 с.
9. Гаркуша В. Повноваження патрульної поліції щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення у сфері безпеки дорожнього руху. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2016. № 2. С. 109–113.

Данилевская Юлия Александровна,
кандидат юридических наук
(Донецкий юридический институт МВД Украины, г. Кривой Рог)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1893-8473>

ОСОБЕННОСТИ СОБЛЮДЕНИЯ ПРАВА НА ЗАЩИТУ ЛИЦА, СОВЕРШИВШЕГО АДМИНИСТРАТИВНОЕ ПРАВОНАРУШЕНИЕ В СФЕРЕ ОБЕСПЕЧЕНИЯ БЕЗОПАСНОСТИ ДОРОЖНОГО ДВИЖЕНИЯ, РАССМОТРЕНИЕ КОТОРОГО ОТНЕСЕНО К КОМПЕТЕНЦИИ НАЦИОНАЛЬНОЙ ПОЛИЦИИ.

В статье проанализированы положения КУоАП, регламентирующие право на защиту лица, совершившего административное правонарушение в сфере обеспечения безопасности дорожного движения, рассмотрение которого отнесено к компетенции Национальной полиции. Охарактеризованы такие субъекты обеспечения права на защиту, как адвокат и другой специалист в отрасли права, который по закону имеет право на предоставление правовой помощи. Акцентировано внимание на особенностях обеспечения права на защиту в указанной категории производств.

Ключевые слова: административное правонарушение; безопасность дорожного движения; стадии административного производства; упрощенное производство; защитник

Danylevska Yuliia Oleksandrivna,
PhD in Law
(Donetsk Law Institute, MIA of Ukraine, Kryvyi Rih)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1893-8473>

SPECIAL ASPECTS OF OBSERVANCE THE RIGHT TO PROTECTION OF THE PERSON WHO COMMITTED AN ADMINISTRATIVE OFFENSE IN THE FIELD OF ENSURING THE TRAFFIC SAFETY, THE CONSIDERATION OF WHICH IS WITHIN THE COMPETENCE OF THE NATIONAL POLICE

Administrative tort legal relations that regulate the administrative liability of citizens remain one of the most controversial spheres of relationship between the representatives of the National Police and the society; bringing the person to administrative liability for committing the offense in the field of ensuring the traffic safety is not an exception.

So, for example, the great number of components of administrative offenses in the field of ensuring the traffic safety, their qualitative heterogeneity, so called simplified administrative proceedings of the specified delicts, statutory duty of the representatives of the patrol police to take a decision at the scene of the offense (if the consideration of those cases is within the competence of the National Police) objectively complicate the observance of rights and freedoms of citizens.

Taking into account the urgency of the issue, the author has analyzed the provisions of the Code of Ukraine on Administrative Offenses that regulates the right to protection of the person who committed an administrative offense in the field of ensuring the traffic safety, the consideration of which is within the competence of the National Police. The characteristics of those subjects of ensuring the right to protection as a lawyer and another legal specialist who has right under the law to provide legal assistance are given. The greater focus is placed on the special aspects of observance the right to protection in that category of proceedings.

On the basis of the undertaken research the author proposes amendments to certain provisions of the Code of Ukraine on Administrative Offenses.

Key words: administrative offense; traffic safety; stages of administrative proceedings; simplified administrative proceedings; defense counsel

Надійшла до редколегії 16.03.2019